jast unnest! Mahha jäi ta kallis peaehte; ei moõlnud temma ennam liñna lustipeo peäle, ja tõld ja hobbosed said ärramũdud. Jssanda jure joudis emmand, ja armolikkult wõttis Jssand tedda wasto ja andis talle tõteggiatte hulgas Tedda orjata Ta winamäel, se pissokesse karjokesse heaks, mis temma mehhe ũmber ennast olli koggunud. Jmmelinne olli siin ta Jssanda nou ja kauniste toimetas ta keik. Sepärrast küssigo agga Temma käest, kel on küssimist; otsige agga Temma jurest, kel middagi on waia. Küllab sate leidma. Amen.

Ellawad sõõd sadetakse pea peäle.

Üks kaunis kord õige usso rahwas, aeti omma õige usso pärrast, omma naeste ja lastega, paawsti-usso made seest wälja, agga nemmad leidsid monne wagga rahwa jurest, kes nendega ühhes uskus ollid, jälle warjo, armastust ja abbi. Nemmad wõtsid need waesed omma maiadesse, andsid neile keiksuggust toidusse warra, ja ostsid neile wimaks ka üht moisa, kust tõõd woisid leida ja ausaste ennast toita. Seäl nemmad ellasid waikseste; ei woind ükski sũdi neist leida, ja õppetaja ja nende moisa ũllewaatja mekest ollid wägga armsad; ehk kül siiski ka neid rahwas seäl es olle ollematta, kes tiggedusses ning ahnusses neid wihkasid ja mitmel wisil nende meelt ka kurwastasid, ja isseärranis olli nisuggune ũks tallopoeg, kelle tubba just nende toa kõrwas olli. Temma teggi neile mitmesuggust tülli ja melehaigust, agga ei lausund nemmad sannagi, muud kui kannatasid rahhoga. Ühhel päwal toi se tallopoeg sure koorma heino koio; taewas näitis koue wihma ja mehhel olli weel paljo lahtist heino heinamaal. Tahtis siis heinad kermeste peält ärra aiada, agga keik temma rahwas ollid heinamaal, ja küllast